

Arrest

**nr. 118 972 van 17 februari 2014
in de zaak RvV X**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Canadese nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 juli 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker en M.K., een vrouw met de Nederlandse nationaliteit, legden op 30 januari 2013 een verklaring tot wettelijke samenwoning af voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Meise.

1.2. Op 30 januari 2013 diende verzoeker, in functie van M.K., tevens een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 19 juli 2013 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie

maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 25 juli 2013 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 30.01.2013 werd ingediend door:

Naam: [D.-S.]

Voorna(a)m(en): [K.V.]

Nationaliteit: Canadees

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht o[p] ver[b]lijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met zijn partner, zoals gedefinieerd in artikel 40bis, §2, 2°. De betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar ten minste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

De betrokkene legt volgende documenten voor:

- Paspoort met in- en uitreisstempels van de betrokkene: Dit document bewijst enkel dat de betrokkene verschillende malen naar België is gereisd. Het bewijst echter niet dat de betrokkene en de referentiepersoon elkaar hier ook ontmoetten. Bijgevolg kan dit document niet aanvaard worden als afdoende bewijs voor de duurzame en stabiele aard van de relatie.*
- Vliegtickets en ticket voor de Thalys: Deze tickets bewijzen dat betrokkene op 16.07.2011, 23.12.2011 en 15.07.2012 naar Brussel is gereis[d]. Dit bewijst eveneens niet dat de betrokkene en de referentiepersoon elkaar hier ook ontmoetten. Bijgevolg kan dit document niet aanvaard worden als afdoende bewijs voor de duurzame en stabiele aard van de relatie.*
- Facebookberichten: Deze berichten bewijzen dat betrokkene af en toe contact hebben gehad in het verleden, dit bewijst echter niet dat zij elkaar ten minste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen. Bovendien zijn enkele berichten in een andere taal geschreven dan het Nederlands. Bijgevolg kunnen deze berichten niet aanvaard worden als bewijs van de duurzame relatie.*

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis Art 7, §1, 2° legaal verblijf in België verstreken."

Dit zijn de bestreden beslissingen

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis”.

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

De rechten op eerbied voor het privaat leven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op de beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen.

- R.v.St. nr. 81.725, 8 juli 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (4 februari 2001); A.P.M. 1999 (samenvatting), 128;

De bedoeling van de verwerende partij ligt hierin de verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan de verzoeker vormt een inmenging in zijn privéleven die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoeker gescheiden zou leven van zijn partner, mevrouw [K.M.] en haar 4 minderjarige kinderen, met wie verzoeker feitelijk samenwoont en voor wie hij een vader is.

Dit zou een onevenredige schade toebrengen aan zijn gezins- en familieleven.

- R.v.St. nr. 79.295, 16 maart 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); A.P.M. 1999 (samenvatting), 64; , Rev. dr. étr. 1999, 258, noot -; , T. Vreemd. 1998,329;

Voor zover, per impossibile, zou geoordeeld worden dat verzoeker zich niet kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM, schendt de bestreden beslissing alleszins de bescherming geboden aan mevrouw [K.M.], van Ned[e]rlandse nationaliteit en haar 4 minderjarige kinderen, tevens van Nederlandse nationaliteit (stuk 9).

Ook zij zijn gerechtigd op normale wijze hun gezins- en familieleven te kunnen uitoefenen hier in België.”

3.1.2. Verzoeker beroept zich in de eerste plaats op een gezinsleven met een in België verblijvende vrouw met wie hij in België een verklaring tot wettelijke samenwoning aflegde. Hij toont evenwel niet in concreto aan dat hij enig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft met deze vrouw en haar kinderen. Uit het loutere gegeven dat twee personen een verklaring tot wettelijke samenwoning afleggen en op een zelfde adres verblijven kan immers niet zonder meer worden afgeleid dat deze personen een gezinsleven hebben dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. Hierbij moet tevens worden opgemerkt dat verweerder oordeelde dat verzoeker naliet aan te tonen dat hij een stabiele en duurzame relatie heeft met de vrouw in functie van wie hij verblijfsaanspraken liet gelden en verzoeker niet aannemelijk maakt dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot dit besluit kwam.

Zelfs indien zou dienen te worden verondersteld dat verzoeker effectief een gezinsleven heeft met de vrouw met wie hij een verklaring tot wettelijke samenwoning aflegde, dan nog moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissingen niet tot gevolg hebben dat verzoeker enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen. Verzoeker toont ook niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst of elders. Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoeker of diens partner en haar kinderen of dat op verweerder enige positieve verplichting zou rusten om verzoeker toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied. In dit verband moet worden benadrukt dat uit artikel

8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756).

Verzoeker verwijst daarnaast naar zijn *"privaat leven"*. Rekening houdende met de omstandigheden van de zaak en in het bijzonder met het feit dat verzoeker nooit tot een verblijf van onbepaalde duur werd toegelaten blijkt niet dat wanneer het privéleven dat verzoeker in België heeft opgebouwd wordt afgewogen tegen het legitiem algemeen belang dat gebaat is met een effectieve immigratiecontrole leidt tot de conclusie dat er sprake is van een disproportionele inmenging in zijn privéleven (cf. EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur en van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten).

Zijn betoog luidt als volgt:

"a) Verzoekende partij is van mening dat de bestreden beslissing zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

b) Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt:

"Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

- de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen. "

c) Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde.

Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis dient genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht.

Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 "Recht op behoorlijk bestuur", lid 2, a), bepaalt dat dit recht inhoudt: "het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen".

Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op

behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen.

De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw).

d) Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor.

In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden.”

3.2.2. Er moet worden benadrukt dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf werd genomen naar aanleiding van een vraag van verzoeker om tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te worden toegelaten. Verzoeker kon bij zijn aanvraag alle gegevens die hij nuttig achtte meedelen. Hij kan dan ook niet voorhouden dat verweerder is te kort gekomen aan de hoorplicht.

Met betrekking tot de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten moet verder worden geduoid dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Verzoeker maakt met zijn theoretische beschouwingen evenwel niet aannemelijk dat hij informatie kon verstrekken die verweerder er kon van weerhouden vast te stellen dat hij niet langer legaal in België verbleef. Hij toont dan ook niet aan dat hij, met betrekking tot het hem ter kennis gebrachte bevel om het grondgebied te verlaten, enig belang heeft bij het aanvoeren van de schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur en zoals vervat in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten.

In de mate dat verzoeker, bij de toelichting van zijn middel, nog stelt dat uit artikel 74/18 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziet dat wanneer een vreemdeling hierom verzoekt een schriftelijke of mondelinge vertaling van de belangrijkste elementen van de beslissing tot verwijdering kan krijgen kan de Raad slechts aangeven dat niet blijkt dat verzoeker een dergelijke vraag heeft gesteld en verweerder zou hebben geweigerd op deze vraag in te gaan.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel of het proportionaliteitsbeginsel.

Hij stelt het volgende:

“Bij het nemen van de bestreden beslissing werd geen afweging gemaakt tussen enerzijds de belangen van de overheid en de belangen van verzoeker, zijn partner en haar minderjarige kinderen anderzijds.

Verzoeker is reeds lange tijd in België en heeft zich hier volledig geïntegreerd. Bij schrijven vanwege de gemeente Meise de dato 31.7.2013 werd verzoeker uitgenodigd om aanwezig te zijn op de onthaaldag van 14.9.2013, dewel[k]e hij van zin is bij te wonen met het hele gezin (stuk 11).

Hij heeft cursussen inburgering gevolgd en heeft een diploma als Frans leraar (stuk 7) en heeft in België een aanbieding gekregen om aan de 'Ecole Européenne' te werken als assistent leraar Frans + Engels voor het lager onderwijs.

Hij heeft 1) geen banden meer met Congo en 2) hij wenst niet meer terug te keren naar Canada aangezien hij in België een familie heeft en alhier werk heeft gevonden vanaf september. Verzoeker zal eerstdaags worden uitgenodigd door de mevrouw [V.I.], afgevaardigd directeur van de 'Ecole Européenne' ter ondertekening van een bediendencontract (stuk 10).

De handhaving van de bestreden beslissing brengt noodzakelijkerwijze met zich mee dat verzoeker moet terugkeren naar Canada en niet meer zal kunnen terugkeren naar zijn gezin.

Het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel zijn hiermee duidelijk geschonden."

3.3.2. De Raad merkt op dat verweerder slechts vermag om een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in te willigen indien aan de door de wetgever hiertoe gestelde vereisten is voldaan. Verweerder heeft vastgesteld dat dit in casu niet blijkt en zijn conclusie vindt steun in de aan de Raad voorgelegde stukken. Verweerder kan op basis van beginselen van behoorlijk bestuur niet afwijken van een door de wetgever bepaalde norm (Cass.12 december 2005, AR C040157F). Verzoekers verwijzing naar het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel of proportionaliteitsbeginsel is, met betrekking tot de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, dan ook niet dienstig.

Inzake het bevel om het grondgebied te verlaten moet worden geduid dat op verweerder, gelet op artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, de verplichting rust om, behoudens indien meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag gelden, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten af te geven aan de vreemdeling die langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn of die er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Het staat vast dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de termijn waartoe hij initieel was toegelaten en er blijkt niet dat hij zich kan beroepen op meer gunstige bepalingen die zijn opgenomen in een internationaal verdrag. Verweerder was bijgevolg, op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, verplicht om in casu over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, zodat verzoeker ook met betrekking tot deze beslissing niet nuttig naar de door hem aangevoerde beginselen van behoorlijk bestuur kan verwijzen.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK